

Sygn. akt: I C 272/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 25 września 2015r.

Sąd Rejonowy w Gdyni, I Wydział Cywilny

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowicka - Midziak

Protokolant: Damian Wawrzyniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 września 2015r

sprawy z powództwa **E. W.**

przeciwko **H. W.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej H. W. na rzecz powoda E. W. kwotę 8 087,06 zł. (osiem tysięcy osiemdziesiąt siedem złotych sześć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1.03.2014r do dnia 25.09.2015r
2. należność zasądzoną w punkcie 1. wyroku rozkłada na 41 rat: w tym 40 równych rat w kwocie po 200 zł. każda (dwieście złotych), 41 rata obejmuje kwotę 87,06 zł. (osiemdziesiąt siedem złotych sześć groszy) powiększoną o odsetki ustawowe od kwoty 8 087,06 zł. za okres od dnia 1.03.2014r do dnia 25.09.2015r, raty płatne będą miesięcznie, do dnia 15-go każdego miesiąca, poczynając od pierwszego miesiąca po uprawomocnieniu się wyroku w sprawie;
3. nie obciąża pozwanej H. W. kosztami procesu.

Sygnatura akt: I C 272/15

UZASADNIENIE

Powód E. W. wniósł pozew przeciwko H. W. domagając się od pozwanej zapłaty kwoty 8.087,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2014r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że strony po rozwiązaniu małżeństwa wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 4 marca 1991r. zajmują lokal mieszkalny nr (...) przy ul. (...) w G., pozostający w zasobach Oddziału (...) Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w G.. WAM dokonywała naliczania opłat związanych z korzystaniem z lokalu, zgodnie z punktem IV. wyroku z dnia 4 marca 1991r., ustalającego sposób korzystania z lokalu, przyjmując do wyliczeń przypadający na powoda jeden pokój o powierzchni mieszkalnej (...) m² i powierzchni użytkowej 16,28 m² i przypadające na pozwaną dwa pokoje o powierzchni mieszkalnej (...) m² i użytkowej 43,5 m². Do dnia 31 maja 2012r. WAM naliczała odrębne opłaty, lecz pismem z dnia 6 czerwca 2012r. poinformowała powoda, że począwszy od 1 czerwca 2012r. zaprzestaje prowadzić odrębne kartoteki finansowe dla rozwiedzionych małżonków i naliczać będzie jedną opłatę za korzystanie z lokalu i obciążać nią jedynie powoda, zgodnie z solidarnym obowiązkiem zapłaty wynikającym z art. 37 ust. 2 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP. Od tej daty powód ponosi w całości opłaty za korzystanie z lokalu. Jak wskazuje powód opłata miesięczna od 1 czerwca 2012r. wynosiła 723,13 zł, od lutego 2013r. 932,81 zł, od października 2013r. 973,80 zł, a od listopada 2013r. 975,40 zł. W okresie od 1 czerwca 2012r. do 31 grudnia 2013r. powód zapłacił z tytułu wyżej wskazanych opłat kwotę 16.174,12 zł, z czego domaga się od pozwanej zwrotu połowy tej kwoty. Pismem z dnia 10 stycznia 2014r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 8.087,06 zł wyznaczając termin do dnia 28 lutego 2014r. Pozwana nie odpowiedziała na wezwanie i nie dokonała zapłaty.

(pozew k. 3-4v)

W dniu 16 stycznia 2015r. w sprawie o sygnaturze akt I Nc 1713/14 Sąd Rejonowy w Gdyni wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym i nakazał pozwanej zapłatę na rzecz powoda kwoty 8.087,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2014r. do dnia zapłaty oraz kwoty 1.318,25 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

(nakaz zapłaty k. 21)

Pozwana wniosła sprzeciw od wyżej opisanego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu.

Pozwana nie kwestionowała, że powód uiszczał opłaty z tytułu eksploatacji lokalu, w którym mieszkają strony, ich córki oraz syn pozwanej, w okresie wskazanym w pozwie. Jednakże pozwana podniosła, że roszczenie powoda jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i winno zostać oddalone na podstawie art. 5 k.c. Pozwana podniosła, że po rozwodzie stron powód nie płacił za korzystanie z części mieszkania, którą zajmował, a opłaty w całości ponosiła pozwana. Taki stan trwał do połowy 2010r. Nadto, pozwana podniosła, że wiosną 2011r. rozpoznano u niej nowotwór złośliwy języka z przerzutami do węzłów chłonnych szyi, w następstwie czego przeszła operację usunięcia guza, do listopada 2011r. była poddawana radioterapii, do dnia dzisiejszego leczy się onkologicznie i ma trudności z jedzeniem i mową. H. W. wskazała także, że w okresie od 1997r. do października 2010r. były mąż znęcał się nad nią i jej synem B. K. psychicznie, za co został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na czas próby. Pozwana podniosła również, że wiosną 2014r. postanowiła wykonać remont mieszkania w związku z planowanym w czerwcu 2014r. ślubem córki A., a powód początkowo zgodził się sfinansowanie kosztów zakupu i położenia terakoty, po czym się rozmyślił. Wskutek powyższego cały koszt remontu i zakupu nowych mebli w wysokości 16.000 zł poniosła pozwana. Pozwana wyjaśniła, że zalega z płatnościami na rzecz powoda z przyczyn od niej niezależnych. W związku z chorobą nowotworową pozwana najpierw musiała wyłączyć, a następnie ograniczyć aktywność zawodową. Zakłady pracy, w których pracowała, zalegały z wypłatą jej wynagrodzenia. Co prawda, wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 25 kwietnia 2013r., zasądzone na rzecz powódki od jej pracodawcy kwotę 9.077 zł z tytułu odszkodowania za skrócony okres wypowiedzenia, zaległego wynagrodzenia i ekwiwalentu za urlop, lecz egzekucja tych należności okazała się bezskuteczna. Zdaniem pozwanej powód swoim nagannym postępowaniem uderzał w jej godność jako osoby ludzkiej, integralność relacji rodzinnych, wyrządzał jej krzywdę, wywoływał stan permanentnego stresu, co przemawia za oddaleniem powództwa jako sprzecznego z zasadami współżycia społecznego.

(odpowiedź na pozew k. 24-30)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 4 marca 1991r. wydanym w sprawie o sygnaturze III RC 185/91 Sąd Rejonowy w Gdyni rozwiązał związek małżeński zawarty przez powoda E. W. i pozwaną H. W. przez rozwód bez orzekania o winie. Jednocześnie w pkt IV. wyroku Sąd ustalił sposób korzystania z mieszkania położonego w G. przy ul. (...) przez rozwiedzionych małżonków na czas wspólnego zamieszkiwania w ten sposób, że H. W. miała zajmować dwa pokoje o powierzchni 24 m² i 10 m², a E. W. jeden pokój o powierzchni 10,5 m², zaś z pozostałych pomieszczeń byli małżonkowie mieli korzystać wspólnie.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o wyrok Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 4 marca 1991r. k. 8)

Strony nadal zajmują wyżej wskazany lokal mieszkalny nr (...) położony w G. przy ul. (...), przydzielony im na podstawie decyzji przydziału osobnej kwatery stałej nr (...) z dnia 30 kwietnia 1985r., który znajduje się w zasobach Wojskowej Agencji Mieszkaniowej z siedzibą w W.. Do końca maja 2012r. Wojskowa Agencja Mieszkaniowa rozliczała opłaty za korzystanie z powyższego lokalu zgodnie ze sposobem korzystania określonym w punkcie IV. wyroku rozwodowego i prowadziła dwie odrębne kartoteki finansowe dla każdego z byłych małżonków. Pismem z dnia 6 czerwca 2012r. Wojskowa Agencja Mieszkaniowa poinformowała, że z dniem 1 czerwca 2012r. zamknięta zostanie

kartoteka finansowa pozwanej H. W., a należności z tytułu użytkowania lokalu w całości będą naliczane E. W. jako osobie legitymującej się decyzją przydziału osobnej kwatery stałej.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o pismo Wojskowej Agencji Mieszkaniowej z dnia 6 czerwca 2012r. k. 9)

Wojskowa Agencja Mieszkaniowa z siedzibą w W. naliczała na rzecz powoda opłaty za używanie spornego lokalu w wysokości 723,13 zł od dnia 1 czerwca 2012r., 932,81 zł od lutego 2013r., 973,80 zł od października 2013r., 975,40 zł od listopada 2013r.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o zawiadomienia o wymiarze opłat k. 11-14)

Za okres od 1 czerwca 2012r. do 31 grudnia 2013r. powód zapłacił z tytułu opłat za używanie ww. lokalu mieszkalnego oraz opłat pośrednich na rzecz Wojskowej Agencji Mieszkaniowej łącznie kwotę 16.174,12 zł.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o przesłuchanie powoda k. 128v)

Pismem z dnia 10 stycznia 2014r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 8.087,06 zł w terminie do dnia 28 lutego 2014r. Pozwana nie dokonała zapłaty w określonym terminie.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o wezwanie do zapłaty z dnia 10 stycznia 2014r. k. 15-16 wraz z dowodem nadania k. 17)

Pozwana H. W. jest na emeryturze, z czego uzyskuje dochód w wysokości 1.600 zł miesięcznie. Komornik prowadzi egzekucję ze świadczenia emerytalnego pozwanej z tytułu zaległości w opłatach za mieszkanie i co miesiąc ściąga kwotę 526 zł. Wyrokiem zaocznym z dnia 25 kwietnia 2013r. wydanym w sprawie o sygnaturze IV P 724/12 Sąd Rejonowy w Gdyni zasądził od byłego pracodawcy pozwanej na jej rzecz kwotę 9077 zł z tytułu odszkodowania za skrócony okres wypowiedzenia, wynagrodzenia, ekwiwalentu za urlop i odprawy emerytalnej, jednak egzekucja tych należności okazała się bezskuteczna. Na comiesięczne wydatki pozwanej składają się opłaty za prąd (200 zł), Internet i telewizję kablową (140 zł), wydatki na zakup leków (300 zł). W maju 2012r. pozwana zachorowała na nowotwór złośliwy języka i nadal leczy się onkologicznie. Pozwana nie ma ustalonego stopnia niepełnosprawności. Ponadto, pozwana ma problemy ze znalezieniem dodatkowego zatrudnienia z uwagi na kłopoty z dykcją będące następstwem usunięcia części języka.

W dniu 11 czerwca 2008r. pozwana zawarła z WAM umowę ratalną, zgodnie z którą zobowiązała się spłacić zadłużenie w wysokości 27683,65 zł w 24 miesięcznych ratach. Do dnia 31 lipca 2008r. pozwana spłaciła całe zadłużenie.

(dowód: przesłuchanie pozwanej k. 129v, wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 25 kwietnia 2013r. k. 47, pismo komornika z dnia 18 grudnia 2014r. k. 50, pismo WAM z dnia 28 kwietnia 2015r. k. 81, umowa ratalna z dnia 11 czerwca 2008r. k. 82)

Powód utrzymuje się z emerytury w wysokości 2.800 zł netto, ponosi opłaty za mieszkanie, czasem za prąd. Powód dokonywał do sierpnia 2012r. na rachunek bankowy pozwanej przelewów w wysokości 50 zł z tytułu opłat za prąd.

(dowód: przesłuchanie powoda k. 128v-129, przesłuchanie pozwanej k. 129v)

W okresie od 1997r. do października 2010r. powód znęcał się psychicznie nad pozwaną i jej synem B. K. poprzez wszczynanie awantur, wyzywanie, krytykowanie, grożenie pozbawieniem życia i złośliwe niepokojenie, za co został prawomocnie skazany.

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o akt oskarżenia k. 43-45)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny w zasadzie był bezsporny pomiędzy stronami, a Sąd ustalił go na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony oraz dowodu z przesłuchania stron. Wskazane powyżej dowody z dokumentów nie budzą wątpliwości co do ich prawdziwości oraz wiarygodności, nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a zatem brak było podstaw do odmowy im wiary i mocy dowodowej. P. w przypadku zeznań stron Sąd nie doszukiwał się żadnych okoliczności, które wzbudzałyby wątpliwości co do ich wiarygodności i zgodności z prawdą. Wręcz przeciwnie, w ocenie Sądu, zeznania zarówno powoda jak i pozwanej w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy były szczerze, spójne, a nadto nie były kwestionowane przez stronę przeciwną.

Na podstawie art. 217 k.p.c. i art. 227 k.p.c. Sąd oddalił natomiast wnioski strony pozwanej o przeprowadzenie dowodów ze wskazanych w nim dokumentów oraz zeznań świadków E. B., K. B., I. R., R. R. i A. Z., albowiem okoliczności na jakie miały być przeprowadzone wskazane dowody (egzekucja należności za lokal prowadzona przez WAM przeciwko pozwanej, nieprawidłowe naliczanie wysokości opłat przez WAM, sytuacja finansowa powoda i korzystanie przez niego bezpłatnie z mediów) nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a uwzględnienie przedmiotowych wniosków doprowadziłoby jedynie do nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu niniejszej sprawy. Podkreślić przy tym należy, że jeżeli na podstawie faktów, na które miały być przeprowadzone zawnioskowane dowody, pozwana formułuje jakiegokolwiek roszczenia przeciwko Wojskowej Agencji Mieszkaniowej oraz powodowi to winna ich dochodzić w odrębnych postępowaniach.

Podstawę odpowiedzialności pozwanej stanowiły przepisy art. 37 ust. 2 ustawy z dnia 22 czerwca 1995r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U.2015.746) oraz art. 376 § 1 k.c. W myśl pierwszego z powołanych przepisów za uiszczanie opłat za używanie lokalu i opłat pośrednich z tytułu zajmowania lokalu mieszkalnego odpowiadają solidarnie pełnoletnie osoby stale zamieszkujące w tym lokalu. Z kolei wedle art. 376 § 1 k.c. jeżeli jeden z dłużników solidarnych spełnił świadczenie, treść istniejącego między współdłużnikami stosunku prawnego rozstrzyga o tym, czy i w jakich częściach może on żądać zwrotu od współdłużników. Jeżeli z treści tego stosunku nie wynika nic innego, dłużnik, który świadczenie spełnił, może żądać zwrotu w częściach równych.

Przechodząc do oceny zgłoszonego żądania, wskazać należy, iż nie budziło wątpliwości Sądu, iż w świetle przepisu art. 37 ust. 2 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej pozwana jest zobowiązana do zapłaty opłat za używanie lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w G. przy ul. (...) oraz opłat pośrednich solidarnie z powodem. H. W. bezspornie zamieszkuje w tym lokalu, zamieszkiwała w nim w okresie objętym żądaniem pozwu tj. od 1 czerwca 2012r. do 31 grudnia 2013r., a także jest osobą pełnoletnią. Nadto, w żadnym stopniu nie zwalnia pozwanej z obowiązku ponoszenia powyższych opłat fakt, że począwszy od czerwca 2012r. właściciel lokalu – Wojskowa Agencja Mieszkaniowa z siedzibą w W. dochodzi zapłaty przedmiotowych należności w całości wyłącznie od powoda. Przywołany bowiem powyższej przepis art. 37 ust. 2 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej jest źródłem ustawowym solidarności dłużników (tzw. solidarności biernej). Zgodnie zaś z treścią art. 366 § 1 k.c. w przypadku solidarności biernej wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych. Potwierdza to również orzecznictwo. Jak bowiem wskazano w wyroku WSA z dnia 13 listopada 2008r. w sprawie (...) SA/Wa 607/08 LEX nr 536819 na podstawie art. 37 ust. 2 ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej kilku dłużników może być zobowiązanych do uiszczenia opłat, określonych w tym przepisie, ale wierzyciel może żądać zapłaty ich, w całości lub części, od wszystkich dłużników, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych. To wierzyciel ma prawo wyboru dłużnika, od którego będzie dochodził roszczeń. Wynika to z istoty zobowiązań solidarnych i solidarności dłużników. Jeżeli jeden z dłużników uregulował zobowiązanie pieniężne, a inni dłużnicy nie "rozliczyli się" z nim dobrowolnie, to może on wystąpić do sądu powszechnego z powództwem regresowym.

W przypadku solidarności biernej dłużnikowi, który zaspokoił wierzyciela przysługuje względem pozostałych dłużników roszczenie regresowe. Takie uprawnienie bez wątpienia na mocy art. 376 § 1 k.c. przysługuje również powodowi w stosunku do pozwanej. O zasadach spłaty dłużnika, który zaspokoił wierzyciela, rozstrzyga stosunek

wewnętrzny pomiędzy dłużnikami. W niniejszej sprawie nie było sporu co do tego, że przed czerwcem 2012r. istniało pomiędzy stronami porozumienie co do sposobu zapłaty opłat związanych z użytkowaniem lokalu i opłat pośrednich według sposobu korzystania z lokalu ustalonego w punkcie IV. wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 4 marca 1991r. Z treści pisma WAM z dnia 6 czerwca 2012r. wynika, że właściciel lokalu do końca maja 2012r. prowadził dwie odrębne kartoteki finansowe dla każdego z byłych małżonków i dla każdego z nich oddzielnie naliczał opłaty za korzystanie z lokalu, biorąc pod uwagę sposób korzystania z lokalu określony w wyroku rozwodowym. W niniejszej sprawie powód dochodzi od pozwanej zapłaty połowy uiszczonych przez niego należności w spornym okresie, a zatem kwoty mniejszej aniżeli wynikającej z powyższego porozumienia, stąd co do zasady należało roszczenie powoda uznać za zasadne. Jednocześnie zważyć należy, że w niniejszej sprawie pomiędzy stronami bezsporny był zarówno fakt uiszczenia przez powoda należności związanych z korzystaniem z przedmiotowego lokalu naliczonych przez Wojskową Agencję Mieszkaniową, jak i wysokość dokonanej przez niego wpłaty. Powyższa okoliczność została także wykazana przez powoda stosowanymi dokumentami.

Zważyć należy, iż w sprzeciwie od nakazu zapłaty H. W. podniosła, że roszczenie powoda nie zasługuje na ochronę z uwagi na jego sprzeczność z zasadami współżycia społecznego. Uzasadniając zarzut nadużycia prawa pozwana powoływała się na całokształt okoliczności związanych z jej sytuacją finansową i życiową (choroba nowotworowa, utrata pracy i brak wynagrodzenia) oraz wzajemnymi stosunkami stron (znęcanie się powoda nad pozwaną, niepartycypowanie powoda w kosztach remontu, długoletnie nieuiszczanie przez niego opłat za lokal). W ocenie Sądu zarzut pozwanej należało w okolicznościach niniejszej sprawy uznać za nieuzasadniony, gdyż względy natury moralnej nie przemawiają za odmową udzielenia prawu podmiotowemu powoda ochrony prawnej w sytuacji, gdy pozwana może korzystać z innych środków przewidzianych prawem dla ochrony swojego interesu prawnego. Nie budzi wątpliwości Sądu, że w przeszłości powód źle traktował byłą żonę, za co został prawomocnie skazany wyrokiem karnym, oraz uchylał się od obowiązków związanych z ponoszeniem kosztów utrzymania lokalu, w którym strony wspólnie zamieszkują. Niemniej – zdaniem Sądu – podniesione przez pozwaną okoliczności mogą być podstawą do formułowania roszczeń przeciwko powodowi i mogą być dochodzone w innych postępowaniach. Nie przesądzając istnienia i słuszności ewentualnych roszczeń jedynie zasygnalizować należy, że w świetle obowiązujących przepisów prawa pozwana posiada środki prawne, które pozwalają jej dochodzić praw. Przede wszystkim, w przypadku opłat za sporne mieszkanie czy media pozwana może dochodzić od powoda roszczeń regresowych. Zwrócić również należy uwagę, że nic nie stało na przeszkodzie, aby pozwana dochodziła także roszczeń wynikających ze znęcania się nad nią przez powoda. Wreszcie wskazać należy, iż nawet w niniejszym postępowaniu pozwana mogła zgłosić zarzut potrącenia przysługujących jej względem powoda wierzytelności, czego nie uczyniła. Z uwagi zatem na powyższe, Sąd nie uwzględnił zarzutu nadużycia prawa.

Mając powyższe na uwadze – na mocy art. 37 ust. 2 ustawy z dnia 22 czerwca 1995r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 376 § 1 k.c. – Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 8.087,06 zł. Na mocy art. 481 § 1 i 2 k.c. Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 marca 2014r. do dnia wyrokowania tj. dnia 25 września 2015r. Zważyć bowiem należało, że przed wytoczeniem niniejszego powództwa, pismem z dnia 10 stycznia 2014r. powód wezwał pozwaną do zapłaty dochodzonej w niniejszym postępowaniu należności w terminie do dnia 28 lutego 2014r. W określonym terminie pozwana nie zaspokoila ww. roszczenia, które z dniem następnym po upływie tego terminu stało się wymagalne.

Zasądzoną od pozwanej na rzecz powoda kwotę 8.087,06 zł Sąd rozłożył na czterdzieści jeden płatnych miesięcznie rat, w tym czterdzieści równych rat po 200 zł oraz jedną ratę stanowiącą kwotę 87,06 i odsetki ustawowe od kwoty 8.087,06 zł od dnia 1 marca 2014r. do dnia 25 września 2015r., ustalając termin zapłaty każdej z rat do dnia 15 – go każdego miesiąca, poczynając od pierwszego miesiąca po uprawomocnieniu się wyroku. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 320 k.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Jak podnosi się w doktrynie zastosowanie tego tzw. moratorium sędziowskiego może mieć miejsce jedynie w wypadkach "szczególnie uzasadnionych", tzn. wyjątkowych. Należy przyjąć, że owe "szczególne okoliczności" zachodzą wówczas, kiedy natychmiastowe wykonanie wyroku byłoby rażąco sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Na przykład jeżeli ze względu na stan majątkowy, zdrowotny, rodzinny i inne niezwłoczne

spełnienie świadczenia lub jednorazowo spełnienie zasądzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe, bardzo utrudnione lub narażałoby pozwanego albo jego bliskich na niepowetowaną szkodę (por. A. Zieliński (red.) Kodeks postępowania cywilnego, wydanie 7, C.H. Beck 2014 s. 563). Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (por. A. Zieliński (red.) Kodeks..., s. 564, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1970r., III PZP 11/70, OSN 1971, Nr 4, poz. 61). Stosując przepis art. 320 k.p.c. Sąd powinien rozważyć wszystkie okoliczności danej sprawy, zarówno dotyczące pozwanego, jak i powoda (por. A. Zieliński (red.) Kodeks..., s. 564). W ocenie Sądu przypadek pozwanej należy uznać za szczególnie uzasadniony w rozumieniu przepisu art. 320 k.p.c., co uzasadnia zastosowanie moratorium sędziowskiego. Podkreślić bowiem należy, że z zebranego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że pozwana znajduje się w trudnej sytuacji życiowej i finansowej. Przede wszystkim, od 2012 r. pozwana walczy z nowotworem złośliwym języka, w wyniku operacji usunięto jej wraz z guzem część języka, co prowadzi do problemów z dykcją i porozumiewaniem się, a także utrudnia znalezienie dodatkowego zatrudnienia. Zwrócić również należy uwagę, że pozwana aktualnie utrzymuje się z niskiej emerytury w wysokości 1.600 zł miesięcznie, z której prowadzona jest egzekucja w wysokości 526 zł. Powyższa kwota pozwala pozwanej jedynie na pokrycie najpilniejszych potrzeb związanych z opłatami czy zakupem leków. Nie bez znaczenia jest również fakt, że były pracodawca zalega z zapłatą odszkodowania za skrócony okres wypowiedzenia, wynagrodzenia za pracę, ekwiwalentu za urlop i odprawy emerytalnej, zaś wszczęta przez pozwaną egzekucja okazała się bezskuteczna. Dokonując rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty Sąd miał również na uwadze postawę powoda względem pozwanej. Z okoliczności sprawy bowiem wynika, że powód przez długi czas nie ponosił opłat za przedmiotowy lokal oraz za media, które pokrywała w tym czasie pozwana. W ocenie Sądu rata w kwocie 200 zł uwzględnia aktualną sytuację finansową pozwanej, a wysokość raty pozwala jej na zaspokojenie podstawowych potrzeb egzystencjonalnych. Nadto ustalona rata uwzględnia interes wierzyciela, który w okresie ponad trzech lat otrzyma całą kwotę pożyczki wraz z żądanymi odsetkami.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. i odstąpił od obciążania pozwanej kosztami procesu z uwagi na jej szczególną sytuację życiową. W ocenie Sądu w sytuacji, w jakiej znalazła się pozwana, obciążenie jej całością lub nawet tylko częścią kosztów procesu pozostaje trudne do pogodzenia z poczuciem sprawiedliwości oraz zasadami współżycia społecznego. Sąd miał na względzie, iż powstanie zadłużenia było następstwem ciężkiej choroby pozwanej, utraty pracy i bezskuteczności egzekucji prowadzonej przeciwko byłemu pracodawcy.